

*Грасрихста
Будница*

Джоана Шуп

Превод от английски Силвия Желева

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Harlot Countess*

Copyright © 2015 Joanna Shupe

All rights reserved

Превод Силвия Желева

Издателски редактор Вида Делчева

Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1797-3

– Ако избира да заема мястото на Маркъм – каза той и постави ръце на стената, от двете страни на главата ѝ, с което я хвана като в капан. Наведе се към нея и за един ужасяващ и спиращ сърцето миг тя си помисли, че ще я целуне, обаче той се отместил точно когато устните им щяха да се срещнат. Върхът на носа му се плъзна по бузата ѝ, дъхът му стопли кожата ѝ, той се притискаше в нея. Гърдите на Маги се издуха, клепачите ѝ натежаха от удоволствие, което предизвика тръпки по дължината на цялото ѝ тяло. – Ако избира да заема мястото му, няма да бъде тук – прошепна той близо до ухото ѝ. – Ще те заведа в леглото си в Барет Хаус и ще ти покажа неща, които Маркъм дори не си представя. Но не затова съм те заклешил тук.

Близо. Беше прекалено близо. Въпреки желанието си да остане безчувствена коремът ѝ започна да пулсира, а между краката ѝ се породил топлина. Защо, за бога, само този омразен мъж извикваше такива чувства у нея? Преглътна.

– Защо тогава?

Той близна ухото ѝ с език, после леко ухапа месестата му част.

– Каква игра играеш, Маги?

– Аз... – Гласът ѝ я предаде и заглъхна, затова тя проочи гърлото си. – Не играя никаква игра, Саймън.

Самоконтролът ѝ започна да се топи. Искаше ѝ се да направи всички неприлични неща на света с него и да го окуражи да ѝ отвърне със същото. Странно, защото никога досега не ѝ бе харесвало да бъде с мъж. Всъщност беше мразила такива неща. Този път обаче бе различно.

Защо бе започнала това? О, да, искаше да му даде урок, да го направи на глупак. Да го накара да се задъхва от страст и да моли. Обаче тази игра започваше да се

превръща в нещо съвсем друго.

– Обичам игрите – продължи той и устните му погалиха изкусително шията ѝ. – Но също така обичам да печеля. Питам се, готова ли си да платиш цената, когато изгубиш?

Тя потрепери. В проклетата стая нямаше достатъчно въздух.

– Никога не губя – подразни го. – А и ти имаш повече за губене.

– Така ли? – Носът му се плъзна по чувствителната кожа на брадичката ѝ. – Мисля, че мога да те взема, подпряна на тази стена. Веднага. Тук. – Бедрата му се притиснаха в нейните, членът му бе твърд и безмилостен и тя си пое рязко дъх. Преди да е осъзнала какво прави, ръцете ѝ го стиснаха през кръста, за да не се отдръпне.

– Но трябва да знаеш – продължи той, а устните му кръжаха над нейните, – че играя игри само когато няма други играчи. Не желая да бъда един от многото.

Трябваше да минат няколко секунди, та думите му да стигнат до съзнанието ѝ. Когато това стана, болката и гневът се надигнаха и засенчиха всичките ѝ други чувства. Каква невероятна дебелоглава свиня.

Всичките ѝ мускули се свиха и тя избута рамото му. Той отстъпи назад, тя го отблъсна и тръгна към вратата. Идеята да избяга, изглежда, си имаше своите достойнства, обаче тя не можа да се съдържи да не подхвърли през рамо, та последната реплика да бъде нейна:

– Може би така е по-добре, защото никога няма да узнаем доколко си способен да се сравниш с тях.

Саймън имаше нужда от няколко минути, за да се съвземе. Пенисът му бе твърд като диамант и нямаше как да се върне веднага при другите гости. Затова, а също и за

да отвлече вниманието си от срещата с Маги, започна да упражнява речта, която съчиняваше за парламента. Не искаше да мисли за тялото ѝ, притиснато в неговото. За сладкия ѝ аромат. За мекотата на кожата ѝ.

Изстена и протегна ръка, за да го намести в бричовесте си. Господи, ако това продължеше никога нямаше да може да отиде при останалите. И с какъв ум я бе притиснал така? Нямаше намерение да се забърква с нея, независимо колко бе изкусителна. Защо бепил толкова много вино на вечеря?

Поне бе попречил на срещата ѝ с Маркъм.

Това по много причини му донесе силно задоволство и извика широка усмивка на устните му. Маркъм беше поканен просто защото Саймън се нуждаеше от подкрепата му за предложението, което се канеше да внесе. А старият глупак бе прекарал цялата вечер, като се бе облизвал по Маги, но и тя не бе направила нищо, за да го отблъсне.

Докато беше жив, Саймън нямаше да разбере какво намира Маги в другите мъже. Можеше да живее с отхвърлянето, но тя със сигурност заслужаваше някой по-добър от Кранфорд или Маркъм. Нямаше ли си стандарти?

Когато влезе в главната зала, Маги стоеше на прага, закопчаваше палтото си и разговаряше високо с Джулия. Херцогинята кимна, после двете жени се прегърнаха. Значи Маги бе решила да си тръгне. Чувствайки се малко като воайор, той се върна в салона и завари Маркъм да седи на дивана и да бърбри с друг гост. Толкова лесно ли се бе отказал от Маги, или щеше да я последва до дома ѝ по-късно вечерта? Призля му от тази идея.

Колтън и Куинт се бяха подпрели близо до бюфета и Саймън тръгна към тях.

– Щях да те питам къде си бил – обади се Колтън, – но като видях как лейди Хокинс влетя тук и дръпна съпруга-

та ми навън, мисля, че въпросът е излишен.

Саймън протегна ръка към гарафата.

– Престани, Колт.

– Какво ѝ каза? – запита Куинт. – Изглеждаше бясна.

Саймън не можеше да разбере чувствата си и още по-малко – да говори за тях.

– Вие двамата нямате ли по-добро занимание от това да стоите тук и да клюкарствате? По-лоши сте и от дами, които безделничат около купата с пунша.

Херцогът повдигна вежди.

– Какво ти е трън в задника?

– Маркъм, нали? Мислиш, че той има благоволенieto на лейди Хокинс – рече Куинт, поднесе чашата чай към устните си и отпи. Виконтът не пиеше алкохол. Никога. Казваше, че той разстройва мозъка му и че мрази тъпото вцепенение.

Саймън, от друга страна, имаше нужда от малко вцепенение. Чашата му отново бе пълна с червено вино и той отпи щедра глътка.

– Съмнявам се, че някой не е забелязал – каза Колтън. – И какво, флиртуването ѝ с Маркъм наранява нежните ти чувства?

Саймън въздъхна.

– Напомни ми защо ти помогнах да се помириш със съпругата си? Харесвах те много повече, когато те виждах веднъж на няколко години.

– Защото херцогинята те изигра – намеси се Куинт. – Изигра и двама ви всъщност.

– Куинт – провлече Колтън, – има моменти, когато си толкова услужлив, че не е за вярване. Но този не е един от тях.

Тъй като виждаше прага, Саймън забеляза Джулия в мига, в който влезе в стаята. Тя се огледа, очите им се

срещнаха и тръгна към него, свила устни.

– Познавам тази физиономия – прошепна Колтън. – Тя означава, че трябва да бягаш в обратната посока. Божичко, Уинчестър, направи си услуга...

– Прекалено късно – въздъхна Куинт, когато Джулия се присъедини към тях.

– Може ли да говоря с теб? – каза рязко тя на Саймън. Гледаше го с присвити сини очи и той разбра, че е по-добре да приключи с това.

Нямаше да може да се справи, без да се подкрепи обаче, затова напълни отново чашата си. После се обърна.

– След теб, херцогиньо.

Тя го поведе към другия край на помещението, повдигнала полите на роклята си, за да не се спъне в бързината.

– Какво се е случило, в името на Хадес? Двамата с лейди Хокинс изчезнахте едновременно, после тя се върна в състояние на нервна възбуда. Какво си направил? – запита, като подчерта всяка дума.

Думите ѝ го обидиха.

– Защо предполагаш, че съм бил аз? А нейната вина?

– Какво, да не си дете, което се опитва да припише вината на палавата си сестричка? – Джулия се ошипа по носа. – Кълна се, никога не съм те виждала такъв. Обикновено си толкова спокоен, толкова предсказуем. Сякаш си подменен от непознат с абсолютно същата външност.

– Какво ти каза лейди Хокинс?

– Нищо. Просто че е уморена и трябва да си отиде у дома, за да си почине. Но бе ясно, че това има нещо общо с теб, тъй като тя се върна напрегната след срещата ви насаме. Не ми харесва да тревожиш някоя от гостенките ми. Особено ако тя ми е приятелка.

– Приятелка?